

Čís. 9746.

V exekučním návrhu na zabavení nároku dlužníka na vydání vkladní knížky, jež jest v rukou osoby třetí, neochotné ji vydati, a na příkázání tohoto nároku k vybrání, nutno přesně udati, o jakou vkladní knížku jde.

(Rozh. ze dne 15. března 1930, R II 92/30.)

Vymáhající věřitel navrhl, by mu byla povolena na základě směnečného platebního rozkazu pro jeho vykonatelnou peněžitou pohledávku proti povinné straně exekuce zabavením a příkázáním nároku povinné strany proti záložně na vydání vkladní knížky vinkulované za účelem zaplacení dávky z majetku, a jsoucí v uschování záložny. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k rekursu záložny exekuční návrh zamítl. Důvody: Jde o zabavení nároku na vydání movité věci a o příkázání tohoto nároku k vybrání (§§ 325 a 326 ex. ř.). Prvý soud návrhu vyhověl. Proti tomuto usnesení si stěžuje poddlužnice, ježto návrh není dost jasný a určitý a měl býti zamítnut. Nelze jí ovšem přisvědčiti v tom, že návrh byl neurčitý proto, že se v něm uvádí, že se navrhuje exekuce zabavením nároku a zabavením k vybrání, poněvadž jest z návrhu zřejmo, že jde jen o přepsání a že návrh měl zníti na příkázání k vybrání. Avšak nutno přisvědčiti stěžovatelce v tom, že návrh jest neurčitý a nejasný proto, že movitá věc, která má býti vydána vymáhající straně poddlužníkem, není dostatečně a jasně popsána. Zabavení nároku na vydání movité věci má též účel jako pravá žaloba vlastnická a je proto povinností vymáhající strany, by tuto movitou věc popsala tak, by od jiných předmětů mohla býti snadno rozeznána (§ 370 obč. zák.). V tomto případě jde o zabavení nároku na vydání vkladní knížky. Vkladní knížka jest jen tehdy řádně individualisována, je-li udáno její číslo a peníz, na který zní. To však vymáhající strana neudala. Údaj vymáhající strany, že jde o vkladní knížku, náležející Marku Sch-ovi, nestačí, poněvadž tento může míti takových knížek více. Ostatně je knížka vinkulována a již z toho důvodu nemůže býti zabaven nárok na její vydání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud, vycházející ze správného předpokladu, že tu jde o exekuci zabavením nároku povinné strany na vydání vkladní knížky jako věci movité a příkázáním tohoto nároku k vybrání, zamítl návrh na povolení exekuce především z důvodu, že vkladní knížka není popsána tak, aby od jiných předmětů téhož druhu mohla býti snadno rozeznána (§ 370 obč. zák.). Správnost tohoto zamítacího důvodu stěžovatelka nevyvrátila a, popírá-li, že v tomto případě jde o exekuci zabavením nároku na vydání movité věci, činí tak v rozporu se svým vlastním návrhem. Stěžovatelka jest na omylu, vyslovujíc názor, že se exekuce

prvým soudem povolená neliší ve své podstatě od exekuce, o kterou by musilo býti žádáno, kdyby vkladní knížka nebyla v rukou osoby třetí, nýbrž přímo u povinného. Exekuce na vkladní knížky bank, spořitelén a záložen, jež jsou u povinného, bylo by vésti podle § 296 ex. ř. V souzeném případě jde však podle návrhu o vkladní knížku, která prý jest v uschování záložny jako osoby třetí. Tu mohla by vymáhající strana vésti exekuci podle § 296 ex. ř. jen, kdyby záložna byla ochotna vkladní knížku vydati (§ 262 ex. ř.). O tento způsob exekuce se však vymáhající strana ani nepokusila a navrhla exekuci zabavením nároku povinné strany proti záložně na vydání vkladní knížky vinkulované za účelem zaplacení dávky z majetku, a příkázáním tohoto nároku k vybrání. Na tuto exekuci je použití předpisů § 325 pokud se týče § 294 ex. ř. Má-li v tomto případě býtí dosaženo cíle, k němuž exekuční návrh směřuje, bylo podle § 54 prvý odstavec čís. 3 ex. ř. a ustanovení § 370 obč. zák. nezbytno, by tvrzený nárok povinné strany, který má býtí předmětem navrhované exekuce, byl v návrhu označen do té míry, by povolená exekuce zabavením tohoto nároku a příkázáním jeho k vybrání mohla tvořiti bezpečný základ žaloby vymáhající strany proti poddlužníku na vydání vkladní knížky, kterouž žalobu bylo by podati v tom případě, kdyby poddlužník vkladní knížku dobrovolně nevydal. Že záložna není ochotna vkladní knížku vymáhající straně vydati, je zřejmo z jejího rekursu. Požadavku právě naznačenému není zajisté vyhověno, aia vymáhající strana v návrhu na povolení exekuce nevedla ani ústav, který vkladní knížku vydal, ani na čí jméno a pod jakým číslem byla knížka vydána ani výši vkladu. Není-li tudíž vkladní knížka označena tak, by se dala rozeznati od jiných vkladních knížek v uschování poddlužníka se nalézajících, nemohla by ani případná žaloba na vydání knížky docíliti úspěchu, a bylo by celé exekuční řízení provedeno nadarmo. Zamítl-li tudíž rekursní soud exekuční návrh z důvodu, že vkladní knížka není dostatečně popsána, učinil tak právem. Poněvadž již tento důvod k zamítnutí exekučního návrhu stačil, není třeba zabývatí se přezkumem názoru soudu rekursního, že nárok na vydání vkladní knížky nemůže býtí zabaven ani proto, že podle návrhu vymáhající strany jde o knížku vinkulovanou.

Čís. 9747.

I v řízení o námitkách proti výpovědi z bytu lze uplatniti procesní námitky věci zahájené a věci právoplatně rozhodnuté a jest i tu hleděti k nim z úřadu. Těchto překážek není, opřela-li vypovídající strana v druhém výpovědním řízení oprávnění k soudní výpovědi bez svolení soudu (§ 4 zák. o ochr. náj.) o jiný důvod, než uplatnila v předcházejícím výpovědním řízení.

O námitce věci zahájené jest rozhodnouti podle stavu v době rozhodnutí o ní, nikoliv podle stavu v době, kdy byla námitka učiněna.

(Rozh. ze dne 20. března 1930, R I 105/30.)